

ringen og Rigsdagen, fordi man ikke lader mange saadanne Ting afgøres af sig selv eller paa rette Sted, som man nu henlægger til Rigsdagen. Her forekommer mig at være et iøjnefaldende Eksempel paa det, man maaske med en vis Ret kunde kalde Lovmageri, nemlig at lovgive paa et Omraade, der slet ikke kræver Lovens Hjælp, men ved en almindelig Bemyndigelse for Administrationen kan og bør gennemføres af denne. Da man gennemførte Møntreformen, tænkte man jo heller ikke i fjerneste Maade paa andet, end at den skulde gennemføres af Administrationen, og den blev jo ogsaa let og tilfredsstillende gennemført. Nu maa det ganske vist indrømmes, at her er Tale om et meget mere sammensat Emne; men det betyder, at Rigsdagen og dens Medlemmer som saadanne staa anderledes magtesløse overfor dette Spørgsmaal, netop paa Grund af det Mylder af Detailler, hvoraf det kommer til at bestaa, end overfor det andet mindre sammensatte. Og jeg kan ikke se nogen Grund til, at Administrationens Forpligtelse skulde være ringere, fordi Opgaven er noget mere indviklet. Det forekommer mig, at det maa være Administrationen, der faar Ansvaret for, at alt gennemføres paa rette Maade; og ogsaa af den Grund vil det være heldigt, at det er Administrationen, der gennemfører det, at det slet ikke er urimeligt, at man blandt den Masse af Enkeltheder kan komme til at gribe fejl paa enkelte Punkter. Saa vil Administrationen have det i sin Magt at ændre det, medens det derimod, naar det er vedtaget af Lovgivningsmagten, vil være nødvendigt at sætte hele Lovgivningsmaskineriet i Bevægelse for at faa en ganske underordnet, men upraktisk Enkelthed rettet. Rigsdagen forekommer mig ikke at kunne have Ansvaret for hele denne Detail. Jeg maa tilstaa, at uagtet jeg har været Medlem af Udvalget og altsaa har haft Lejlighed til at gøre mig bekendt baade med det oprindelige Forslag og det nu foreliggende Ændringsforslag, er jeg ikke i Stand til at have nogen bestemt Mening om, hvorvidt det, der er foreslaaet, paa ethvert Punkt gør rigtigt eller ikke, og det har endogsaa selvfølgelig været nødvendigt at fremsende disse Forslag til Ministeriet, for at man kunde faa dets Udtalelse om, hvorvidt der er nogen berettiget Kritik at fremsætte overfor dem. Det viser, at til syvende og sidst bliver det dog Ministeriet, man maa stole paa i det Øjeblik, der er Tale om Rigtigheden af Detaillerne i Forslaget.

Naar man alligevel ikke har villet overlade Administrationen en Sag, der naturligt hører hjemme hos den, har jeg Indtrykket af, at de Grunde, man har bygget paa, for det første have været, at man har ment, at det vilde vanskeliggøre en praktisk og hensigtsmæssig Løsning. Dertil vil jeg svare: Jeg synes ikke, at jeg føler mig berettiget til paa Forhaand at vurdere Administrationens Rækkeevne saa lavt, at jeg, fordi Opgaven maaske er noget sammensat, paa Forhaand gaar ud fra, at Regeringen vil gennemføre den mindre praktisk og mindre hensigtsmæssigt, end heldigt er. Jeg synes ikke, at det er rigtigt, at Lovgivningsmagten saaledes paatager sig et Formynderskab for Regeringen og tager Magten fra den, hvor den naturligt skulde ligge i Administrationens Hænder, fordi den mener, at Regeringen maaske ikke vil gøre Arbejdet helt tilfredsstillende paa et vist Punkt. Ligeledes indvender man, saa vidt jeg har forstaaet, at man lettere ved selv at stille sine Forslag vil kunne opnaa en ønskelig Ensartethed. Jeg indser ikke hvorfor. Hvis Rigsdagen ved sine Forslag kan frembringe en saadan ønskelig Ensartethed, hvorfor skulde saa Regeringen have ringere Midler til at naa dette? Hvorfor skulde den ikke ogsaa magte at sammenarbejde det Stof, der vil komme til at ligge til Raadighed, saaledes at det bliver et ensartet Produkt, der vil fremkomme gennem en saadan kongelig Anordning. Og Rigsdagen har ved det, som jeg gaar ud fra, meget gode og dygtige Arbejde, der er gjort i Udvalget, til en vis Grad i alt Fald, vist den Regering, som man ikke stoler tilstrækkeligt paa i dens selvstændige Optræden, Vejen til, hvorledes den skal naa Gennemførelsen af sin Opgave, hvis der virkelig bliver Tale om gennem en kongelig Anordning at fastslaa Forholdet.

Man indvender dernæst, at den af mig foreslaaede Fremgangsmaade vil føre til en Række Anordninger. Jeg forstaaer slet ikke hvorfor. Hvorfor maa man ikke gaa ud fra, at naar Regeringen skal føre denne Sag igennem, samler den indenfor Administrationen, fra de forskellige Ministerier det hele Materiale, og saa udstedes det samlet som en kongelig Anordning, der omfatter det hele paa samme Maade, som et enkelt Ministerium, Handelsministeriet, her har forelagt det samlede Materiale i Lovgivningsform. Jeg kan derfor ikke indse, at der er nogen berettiget Grund til at fratage Regeringen Opgaven og Ansvaret, og hvis Ministeriet kræver